Recensie: The Substance ****

Kinepolis Antwerpen
woensdag 6 november 2024

foto © Cineart

Recensie:
Kritiek op het schoonheidsideaal. Om er eeuwig jong uit te zien. Op de mode- ,tv- en filmindustrie ook. Maar ook meer dan dat. Dat levert de satirische bodyhorrorfilm The Substance die naar het einde toe ook de splatterkaart trekt. Coralie Fargeat schreef, regisseerde, deed mee de montage en coproduceerde de film die terecht in Cannes de Gouden Palm won voor beste scenario.

Elisabeth Sparkle (Demi Moore) is een voormalige filmster. Ze heeft een ster op de walk of fame gekregen en we zien op basis van die ster die alle seizoenen meemaakt, een hamburger over zich krijgt met veel ketchup, en met de jaren ook barsten zal vertonen dat niet alleen de tijd verstrijkt maar vooral ook dat de actrice in de vergetelheid geraakt is.
Ze heeft nog een tv programma waarin ze aan aerobics doet met enkele vrouwelijke figuranten. Maar op haar vijftigste wordt ze bedankt voor bewezen diensten. Ze wordt als te oud bevonden en niet meer aantrekkelijk genoeg. De zender gaat op zoek naar een vervangster en plaatst een advertentie: 'Wie wordt de nieuwe Elisabeth Sparkle?'
Elisabeth worstelt met haar zelfbeeld, en krijgt in de kliniek nadat ze een autocrash overleeft een usb-stick mee. Die promoot een medicijn, een serum dat op de zwarte markt verkrijgbaar is: The Substance. Wil ze een jongere, mooiere, perfectere versie van zichzelf bereiken, dan kan ze dat door dit goedje te injecteren.
Uiteindelijk gaat ze ervoor ook al zal er uit haar lijf die jongere, mooiere, perfectere versie dan moeten komen. Niet via de buik. Niet via de vagina, wel via de rug die open scheurt. Sue (fenomenaal neergezet door Margaret Qualley die we onder andere kennen van Poor Things, Once Upon a Time in Hollywood en Drive-Away Dolls) ziet het levenslicht. Zij gaat in op de advertentie, blijkt haar neus wel tussen haar borsten te hebben, en wordt zo dus de nieuwe Elisabeth Sparkle. Al snel gaan de kijkcijfers van de ochtendshow Pump It Up with Sue (jawel op de tonen van 'Pump It Up' door Earl Gregory) door het dak en wordt ze gevraagd om de nieuwjaarshow voor haar rekening te nemen.
Probleem is echter dat Sue maar 7 dagen Sue kan zijn, daarna moet ze een week het leven geven aan Elisabeth enzovoort. In het begin gaat dat goed, maar naar verloop van tijd neemt ze meer tijd dan ze eigenlijk mag. In het begin zijn dat een paar uur omdat ze met vrienden gaat feesten, nadien worden dat dagen, weken tot zelfs maanden. Telkens wanneer de door Elisabeth als egoïstisch bestempelde Sue dat doet, veroudert Elisabeth. Eerst wordt Elisabeths rechterwijsvinger oud en krom en zal haar vingernagel geel kleuren, nadien komen daar ook de spataderen, de kapotte knieschijf, de haaruitval, het grijs worden,

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

slechter te been worden enzovoort bij.
'Begint ze ook aan jou te vreten?' vraagt een lotgenoot Elisabeth wanneer ze angstig in een bistro schuilt. Hij geeft haar mee om haar leven te leiden, en zich niet heel de tijd op te sluiten want dan zullen de dagen alleen maar langer aanvoelen en de eenzaamheid beginnen doorwegen. Ze wil een fan daten maar dan slaat de onzekerheid toe om haar uiterlijk en blijft ze toch binnen. Elisabeth gunt Sue haar succes in het begin, maar na verloop van tijd begint het te knagen dat dat letterlijk en figuurlijk ten koste van zichzelf gaat. Elisabeth kan elk moment het experiment stoppen. Maar dan stopt het leven van Sue. De klok terugdraaien, m.a.w. haar eigen verouderingsproces terugdraaien, kan Elisabeth weliswaar niet.
Het feministische The Substance trekt de hyper geseksualiseerde kaart (met focus op billen, borsten en benen). Vrouwen worden erin als vervangbare objecten opgevoerd en mannen (zoals de aandeelhouders van de tv zender) worden erin als patriarchaal, seksistisch en kinderlijk (wanneer ze vrouwen zien, beginnen ze te huppelen) neergezet.
The Substance gaat finaal niet alleen over onze zucht om er jong uit te blijven zien en hoe de cosmetica/farmaceutische industrie daarop inspeelt. De film houdt de kijker vooral een spiegel voor, dat je een gezonde balans moet zien te vinden tussen je jongere en je oudere en wijzere zelf waarbij je best niet de ene over de andere laat heersen en dat je er misschien beter aan doet om het monster dat in je schuilt in jezelf te houden.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.